

Si em dius d'on vens, et podré dir com parles? (3. Nats a l'estranger)

Avel·lí Flors-Mas i F. Xavier Vila

CUSC—Centre de Recerca en Sociolingüística i Comunicació, Universitat de Barcelona

Catalunya sempre ha estat una terra de pas i d'acollida. El que representa una novetat és que des del tombant de mil·lenni ha esdevingut també una societat multilingüe i multicultural, com a resultat de l'arribada de més d'un milió de persones amb orígens geogràfics i lingüístics molt diversos. Tot i que, històricament, la integració al país s'ha basat en l'anomenat *ius linguae* —és a dir, en l'adopció del català—, el predomini demogràfic, mediàtic, sociopolític i legal del castellà en la Catalunya contemporània sembla que dificulta que aquests *nous immigrants* arribin a apropiarse plenament del repertori lingüístic complet de la societat receptora, entès com el domini funcional del català i el castellà. Però què en sabem, exactament, sobre la realitat lingüística dels catalans nascuts a l'estranger? A l'[Apunt número 6](#) vam explorar el tema partint de les dades del cens del 2011. En aquest apunt l'analitzem a partir de les dades de l'última onada de l'*Enquesta d'usos lingüístics de la població* de Catalunya, de 2018, després d'haver abordat la realitat dels catalans de naixença en el [número 11](#) i la dels nascuts a la resta de l'Estat en el [número 12](#).

mots clau: Catalunya, demolingüística, llengua catalana, lloc de naixement

Aquest apunt s'ocupa de la realitat lingüística de la població de Catalunya que ha nascut a l'estranger. D'acord amb les dades de l'última onada de l'*Enquesta d'usos lingüístics de la població* —d'ara endavant, EULP— representen un 18,17% del total de la població de Catalunya. Són, en aquest sentit, el segon grup poblacional per volum, i ja superen la població nascuda a la resta de l'Estat (17,12%), a molta distància, però, dels nats a Catalunya (64,71%).

L'objectiu de la sèrie d'apunts que cloem amb aquest número 13 era escatir, partint de les

dades de l'EULP 2018, en quina mesura la població de Catalunya coneix, usa i s'identifica amb el català, el castellà i altres llengües segons el seu lloc de naixement. Com en el número 12, dedicat a la població nascuda a la resta de l'Estat, aquest apunt s'ocupa de persones que de manera molt majoritària no s'han escolaritzat a Catalunya o ho han fet de manera molt limitada.

Més enllà del fet de no tenir nacionalitat espanyola o ser lingüísticament molt més hetero-

gènia, la immigració de fora de l'Estat instal·lada a Catalunya mostra algunes diferències demogràfiques de relleu respecte de la que va arribar de la resta de l'Estat. Per començar, la immigració estrangera és molt més recent, perquè ha arribat sobretot en les últimes dues dècades. A més, el ritme d'arribada d'aquesta població ha oscil·lat molt significativament, depenent de factors múltiples que inclouen tant dinàmiques al país d'arribada com als països emissors. En general, després d'una primera dècada de gran increment, la immigració de fora de l'Estat va caure estrepitosament fins a mitjan dels 2010, fins al punt que durant alguns anys el saldo migratori va ser negatiu (per exemple, -1.271 l'any 2014). El ritme d'arribades va tornar a les xifres positives a partir del 2015 i l'any 2018 el saldo migratori extern va pujar fins a les 99.213 persones, igualant així les xifres d'abans de la crisi.¹ D'altra banda, cal recordar que encara que els saldos migratoris de vegades semblin molt baixos, la immigració estrangera actual té un component important de mobilitat. De fet, fins i tot en anys de saldos migratoris negatius, les xifres d'entrades i sortides han estat significatives, la qual cosa té un impacte obvi en la realitat sociolingüística.

Per totes aquestes circumstàncies, és important retenir que, de mitjana, el conjunt de la població resident a Catalunya nascuda fora d'Espanya ha tingut un contacte amb la realitat lingüística catalana inferior a la que hi ha

tingut la població originària de la resta de l'Estat que, com veiem a l'apunt 12, s'hi va instal·lar ja fa dècades.

Coneixements, usos i identifications lingüístics

Com en els números anteriors, presentem primer els resultats sobre **coneixements lingüístics**, que es mesuren d'una banda amb respostes dicotòmiques —sí o no— a preguntes sobre si els enquestats entenen, saben parlar, llegir o escriure el català; i de l'altra amb una autoavaluació de l'1 al 10 d'aquestes diferents habilitats per al català i el castellà.

Començant per les dades dicotòmiques, l'any 2018 **8 de cada 10 nats a l'estranger declaren que entenen el català, dos terços el saben llegir, la meitat el saben parlar i només un terç el saben escriure**. Tal com s'aprecia a la *Taula 1*, aquests registres queden molt per sota dels obtinguts per la població nascuda a Catalunya. També són diferents dels obtinguts entre els nats a la resta de l'Estat, per bé que en direccions contradictòries: clarament inferiors en les habilitats orals, bàsicament equivalents en la capacitat de llegir, i clarament superiors en l'habilitat d'escriure.

Taula 1. Coneixement del català en diferents habilitats entre els nats a Catalunya, a la resta de l'Estat i a l'estranger. Catalunya, 2018. Percentatges

	Nats a Catalunya	Nats a la resta de l'Estat	Nats a l'estranger
Entendre	99,8%	91,5%	81,3%
Parlar	98,2%	61,1%	51,0%
Llegir	98,0%	69,6%	64,6%
Escriure	87,2%	27,9%	37,5%

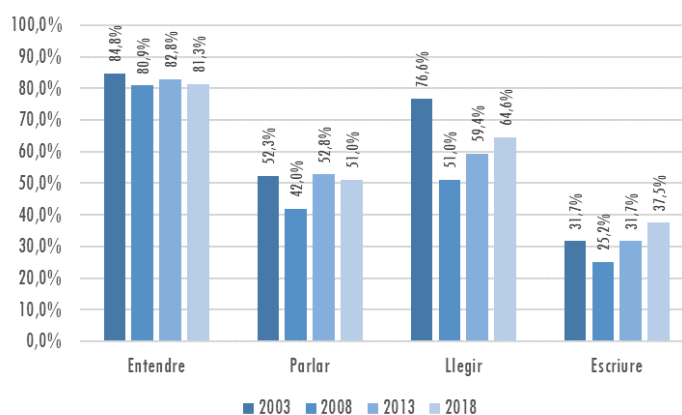
¹ <<https://www.idescat.cat/pub/?id=mm&n=5530&t=201800>>

Al llarg del darrers quinze anys, els coneixements de català de la població estrangera han mostrat una evolució complexa, fins i tot contradictòria (*Gràfic 1*). En primer lloc, **entre 2003 i 2008 es va produir una forta reducció en totes les habilitats**, explicable perquè va ser just en aquest període quan va arribar el gruix de l'onada immigratòria dels primers 2000. Per contra, **a partir de l'any 2008, quan el ritme d'arribades va disminuir, l'evolució del coneixement va passar a ser estable o moderadament positiva en la majoria d'habilitats**.

Així, durant aquest període el percentatge de nats fora de l'Estat incapaços d'entendre el català s'ha estabilitzat lleugerament per sota del 20%, mentre que la capacitat de parlar el català va créixer de 9 punts entre 2008 i 2018, la de llegir uns 13 punts i la d'escriure uns 12 punts. El ritme de creixement tampoc no ha estat homogeni: la capacitat de parlar només va créixer entre el 2008 i el 2013, mentre que les capacitats de llegir i escriure s'han mantingut a l'alçada de 2008. Amb tot, cal fer notar que els nivells de coneixement del català de l'any 2018 continuen per sota dels de l'any 2003, amb l'única excepció de la capacitat d'escriure.

Les dades de coneixement del català contrasten poderosament amb les del coneixement del castellà, uns resultats que podem apreciar comparant a la *Taula 2* les mitjanes amb què els enquestats autoavaluen les seves habilitats

Gràfic 1. Evolució del coneixement del català en diferents habilitats de la població nascuda a l'estranger. Catalunya, 2003-2018. Percentatges

lingüístiques en cadascuna d'aquestes llengües.²

La primera constatació és que els nats a l'estranger autoavaluen de manera molt positiva el seu coneixement del castellà. Per dir-ho en termes escolars, **l'any 2018 la població d'origen estranger considerava el seu domini del castellà entre excel·lent per a la capacitat d'entendre i un notable molt alt per a la resta d'habilitats**.

Taula 2. Autoavaluació del coneixement del català i del castellà en diferents habilitats entre els nats a Catalunya, a la resta de l'Estat i a l'estranger. Catalunya, 2018. Mitjanes

Llengua	Habilitat	Nats a Catalunya	Nats a la resta de l'Estat	Nats a l'estranger
Català	Entendre	9,7	7,7	6,1
	Parlar	9,1	5,1	4,1
	Llegir	9,2	5,8	5,3
	Escriure	7,8	2,8	3,3
Castellà	Entendre	9,8	9,8	9,1
	Parlar	9,6	9,7	8,8
	Llegir	9,7	9,4	8,8
	Escriure	9,3	8,9	8,4

² Les dades per a l'occità aranès només són significatives en treballs específics per a la Val d'Aran i no s'abordan en aquest apunt.

Per contra, **l'autoavaluació del coneixement del català és sistemàticament i molt significativament inferior a la del castellà en totes les habilitats**. Igual com es podia observar en els resultats dicotòmics, les mitjanes de coneixement del català entre els nats a l'estranger tornen a ser molt inferiors a les de la població nascuda a Catalunya i, en menor mesura, també a les de la població nascuda a la resta de l'Estat pel que fa a les habilitats orals. En canvi, els resultats dels nats a l'estranger són força equivalents als dels nats a la resta de l'Estat en l'habilitat de llegir i fins i tot superiors en la d'escriure.

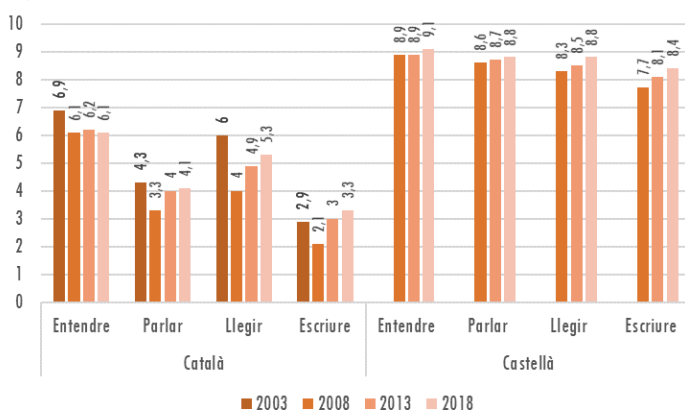
L'evolució dels coneixements en les dues llengües oficials entre els nats a l'estranger també és diferent, tal com pot apreciar-se al *Gràfic 2*. No disposem de dades corresponents al castellà per al 2003, però l'evolució del coneixement de la llengua oficial de l'Estat entre el 2008 i el 2018 és sempre positiva. En canvi, pel que fa al català, com ja es veia amb els resultats dicotòmics, **el balanç de l'evolució global en el període 2003-2018 és negatiu, si n'exceptuem la capacitat d'escriure**, tenint en

compte que després de la gran caiguda detectada el 2008 encara no s'han recuperat els nivells —que no eren alts— del 2003.

Com ja havíem destacat en el [número 12](#), les tendències descrites apunten a l'existència d'una **constant en les dades sobre el coneixement del català entre els nascuts a la resta de l'Estat i a l'estranger, que presenten resultats més favorables en les habilitats receptives, entendre i llegir, que en les productives, parlar i escriure**. I a dins de cada dimensió —receptiva i productiva— són més favorables en el vessant oral que en l'escrit: millors resultats per entendre que per llegir, i per parlar que per escriure. Com apuntàvem en l'anterior número, aquests resultats encaixen força amb unes polítiques lingüístiques que exposen el conjunt de la població a l'ús públic del català i li requereixen per tant un mínim d'habilitats receptives orals i escrites, però que, en general, fora de l'àmbit escolar no estimulen a convertir els coneixements receptius en capacitat de parlar o escriure.

Un cop revisats els coneixements, passem a la qüestió dels **usos i identifications lingüístiques**, que analitzem a partir de dades sobre la llengua inicial, la llengua d'identificació i la llengua habitual de la població nascuda a l'estranger. La **llengua inicial** correspon a la primera llengua parlada pels enquestats quan eren petits i dona, per tant, informació sobre l'origen lingüístic de la població. La **llengua d'identificació** correspon a la resposta dels enquestats a la pregunta

Gràfic 2. Evolució de l'autoavaluació del coneixement del català i del castellà en diferents habilitats de la població nascuda a l'estranger. Catalunya, 2003-2018. Mitjanes

«quina és la seva llengua». La **llengua habitual** proporciona una aproximació a les llengües que els enquestats fan servir en major mesura en el seu dia a dia.

Quant a la llengua inicial, el Gràfic 3 mostra **dos grups de dimensions similars: els castellanoparlants inicials i els parlants d'altres llengües i combinacions de llengües inicials**.

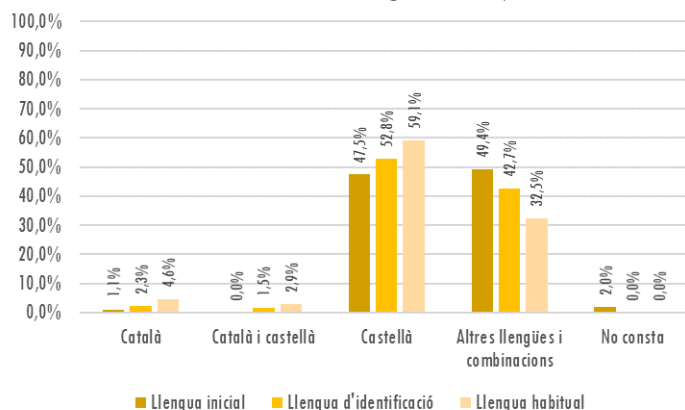
D'acord amb les dades de l'EULP18, després del castellà i el català les 5 llengües inicials més freqüents del conjunt de la població resident a Catalunya eren l'àrab (2,2% del total), el romanès (1,1%), el gal·lec (0,8%), el francès (0,6%) i l'amazic (0,5%).³

Una comparació entre la llengua inicial, d'una banda, i la llengua d'identificació i l'habitual, d'una altra, permet constatar l'existència de dues dinàmiques contraposades.

En primer lloc, **les llengües diferents del català i el castellà perden presència com a llengües d'identificació i sobretot com a llengües habituals de la població nascuda a l'estranger**. Així, de les 638.200 persones que declaren com a llengua inicial una llengua o combinació de llengües que no siguin estrictament català i castellà,⁴ 87.000 deixen d'identificar-s'hi, i són moltes més, fins a 218.600, les que deixen d'emprar-les en el seu dia a dia.

En segon lloc, **entre els nats a l'estranger la gran majoria dels canvis respecte la**

Gràfic 3. Llengua inicial, d'identificació i habitual de la població nascuda a l'estranger. Catalunya, 2018. Percentatges

llengua inicial declarada afavoreixen el castellà. Així, mentre que el castellà suma 68.500 efectius que s'hi identifiquen i 151.100 efectius que el fan servir de manera habitual entre persones que no el tenien com a llengua inicial, el català —sol o acompanyat del castellà— només suma 34.100 parlants en el primer cas i 82.100 parlants en el segon.

La realitat sociolingüística segons el moment d'arribada

El moment d'arribada i el temps d'estada en el territori d'acollida són factors clau per a entendre els processos d'integració de la població immigrada. En el cas del nouvinguts de fora de l'Estat, a Catalunya l'any 2000 marca un punt d'inflexió en les tendències demogràfiques. Fins aquell moment, la població nascuda a l'estranger era relativament poc nombrosa: 253.050 l'any 2000 segons les dades del Padró municipal d'habitants. En només una dècada, en canvi, aquest col·lectiu es va quintuplicar

³ El percentatge real de parlants inicials d'àrab i amazic és dubtós.

⁴ Recordem que la casella *Altres llengües i combinació de llengües* inclou també les combinacions de català i/o cas-

tellà amb altres llengües, com ara català i amazic o castellà i quítxua. L'única combinació que no hi ha en aquesta casella és la de català i castellà.

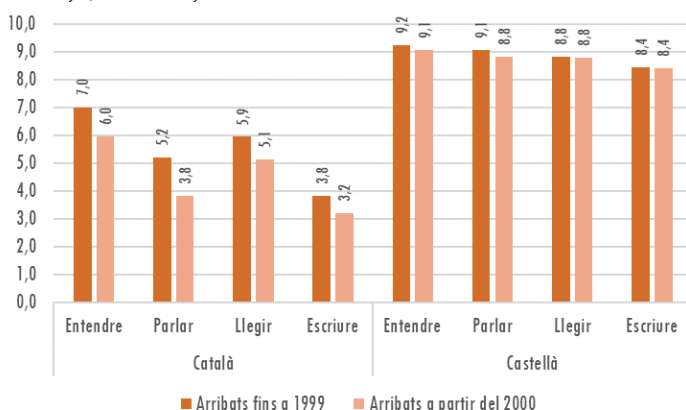
fins a arribar a 1.314.367 el 2010. És per això que, a continuació, presentem una anàlisi de les dades en què distingirem entre:

1. **Persones nascudes a l'estranger i arribades l'any 1999 o abans.** Es tracta d'un grup relativament poc nombrós i amb una trajectòria més dilatada a Catalunya, que es va instal·lar al país abans de la gran onada d'immigració estrangera dels primers 2000. Aquest col·lectiu ha estat exposat més temps a les polítiques lingüístiques en àmbits com l'administració pública o els mitjans de comunicació. És, lògicament, un grup més envellit: l'any 2018 un 72,6% del total tenia més de 45 anys.
2. **Persones nascudes a l'estranger i arribades l'any 2000 o més tard.** Es tracta del grup més nombrós entre els nats a l'estranger (77,6%) i doncs, el que condiciona en major mesura les tendències quan observem les dades dels nats a l'estranger en conjunt. Aquest grup, que està format en un 73,6% per persones de menys de 45 anys, compta amb una trajectòria menys dilatada a Catalunya i, doncs, amb una menor exposició a la seva realitat sociolingüística. En comparació amb el grup anterior,

en aquest segon grup hi ha menys persones en ocupacions de major qualificació com directors i gerents, professionals científics i intel·lectuals, tècnics i professionals de suport i empleats d'oficina, comptables i administratius. Entre els arribats fins a 1999, aquests grups professionals representen el 35,2% del total, mentre que entre els arribats a partir del 2000 representen només el 21,3% del total.

Partint d'aquesta distinció, el *Gràfic 4* permet comparar els resultats d'autoavaluació del coneixement del català i el castellà en funció del moment d'arribada a Catalunya i avaluar, en relació amb això, l'impacte del factor temps d'estada sobre el coneixement declarat del català i el castellà. En primer lloc, el gràfic mostra com **el moment d'arribada no introdueix diferències rellevants pel que fa al coneixement declarat del castellà**, que és alt en totes les habilitats. Per contra, **el moment d'arribada sí que té un impacte en el coneixement del català, que és més elevat en totes les habilitats per al grup arribat el 1999 o abans**. La diferència més remarcable és en l'habilitat de parlar, que entre el grup d'arribada més recent se situa a nivells baixos i similars a l'habilitat d'escriure en el grup d'estada més prolongada.

Gràfic 4. Autoavaluació del coneixement del català i del castellà en diferents habilitats de la població nascuda a l'estranger segons l'any d'arribada a Catalunya, 2018. Mitjanes

Si ara fem un cop d'ull als coneixements de català que declarava el col·lectiu d'estrangers l'any 2003 (*Gràfic 2*) constatarem que els seus resultats són molt semblants als recollits l'any 2018 entre les persones arribades abans del 1999. Certament, el col·lectiu d'estrangers residents a Catalunya del 2003 no és exactament igual al

col·lectiu dels estrangers arribats a Catalunya fins a 1999 del 2018, perquè el primer inclou els pioners de l'onada dels 2000 que no estan presents en el segon. Tanmateix, la semblança entre els resultats suggereix que el col·lectiu de persones arribades abans de la darrera onada no ha millorat ostensiblement en el seu coneixement de català al llarg dels darrers 15 anys. Si això fos així, sembla legítim pensar que els resultats del grup d'arribats fins a 1999 marquen els límits superiors d'aprenentatge del català per als nats a l'estranger en les actuals condicions d'integració lingüística.

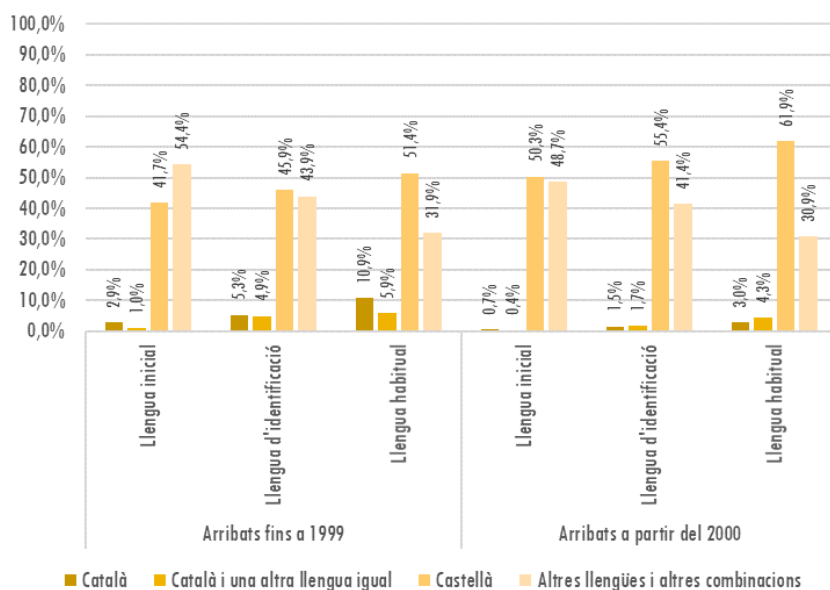
Tanquem aquest recorregut comparant les tendències en relació amb la llengua inicial, d'identificació i habitual de la població nascuda a l'estranger en funció del seu moment d'arribada a Catalunya (Gràfic 5). Els canvis més rellevants sobre la llengua inicial tenen a veure amb l'increment dels castellanoparlants inicials entre els nats a l'estranger, que van passar de ser el 41,7% dels arribats

fins a 1999 a ser el 50,3% dels arribats a partir del 2000. Si es compara la llengua inicial amb la llengua d'identificació i l'habitual d'aquests grups, es pot constatar, en primer lloc, com es reproduïx la tendència descrita adés: **es redueix en una proporció similar per als dos grups la identificació predominant i l'ús habitual de llengües diferents del català i el castellà**, que passen de prop del 50% com a llengua inicial a poc més del 40% com a llengua d'identificació i al 30% com a llengua d'ús habitual. Aquesta tendència és correlativa amb l'increment de la identificació i l'ús habitual del català però sobretot del castellà en aquests grups.

En aquest cas sí que es poden destacar diferències entre grups: **entre els arribats fins a 1999 la identificació i l'ús habitual del català, sol o acompanyat del castellà, representa el 10,2% i el 16,8% del total, respectivament, mentre que entre els arribats després del 2000 la presència del català es**

redueix fins al 3,2% com a llengua d'identificació i al 7,3% com a llengua habitual. L'adopció i l'ús habitual del català entre la població nascuda a l'estranger no és per tant igual entre els arribats abans del 2000 i els arribats després. El perquè, però, no és clar: creixerà l'atracció cap al català amb el temps entre els darrers immigrants, o es tracta de dues realitats històriques diferents?

Gràfic 5. Llengua inicial, d'identificació i habitual de la població nascuda a l'estranger segons l'any d'arribada a Catalunya. Catalunya, 2018. Percentatges

Acabem amb una mirada més detallada als fluxos entre llengua inicial, llengua d'identificació i llengua habitual de la població estrangera en funció del seu any d'arribada a Catalunya, que permet afinar la descripció dels grups en què es produeixen els canvis descrits (

Taula 3). Com es pot comprovar, es produeixen diferents fluxos de canvi. **Entre els parlants inicials d'altres llengües i combinacions de llengües, la majoria dels canvis entre la llengua inicial i la llengua d'identificació i habitual es deuen a la incorporació al castellà i, en molta menor mesura, al català.** El desequilibri a favor del castellà és més patent entre les persones d'arribada més recent. Així, entre els arribats fins a 1999, les persones que han passat a identificar-se només amb el castellà o a fer-ne ús habitual exclusiu (16,2% i 31,2%, respectivament) tripliquen les que han passat a identificar-se o a fer servir de manera habitual el català, sol o acompanyat

del castellà o altres llengües (5,3% i 13,8%, respectivament). En canvi, entre els arribats a partir del 2000, els primers més que quadrupliquen els segons: un 13,8% s'identifiquen en exclusiva amb el castellà per un 2,9% que ho fan amb el català, sol o acompanyat del castellà i/o altres llengües, i un 30,5% fan servir el castellà de manera habitual per un 7,6% que declaren que parlen habitualment el català. De la seva banda, **la identificació i l'ús habitual del català entre els castellanoparlants inicials nascuts a l'estranger és escassa i molt més baixa en el grup d'arribada més recent:** entre els arribats fins a 1999, la identificació i l'ús habitual del català, sol o en combinació el castellà o altres llengües, arriba fins al 8,4% i el 14,4%, respectivament; entre els arribats a partir del 2000, en canvi, els registres es queden a 2,5% en el cas de la identificació i a 5,4% en el cas de l'ús habitual.

Taula 3. Fluxos entre llengua inicial, d'identificació i habitual entre els castellanoparlants i els al·loglots inicials nascuts a l'estranger segons l'any d'arribada a Catalunya. Catalunya, 2018

		Llengua inicial			
		Arribats fins a 1999		Arribats a partir del 2000	
		Castellà	Altres llengües i altres combinacions	Castellà	Altres llengües i altres combinacions
Llengua d'identificació	Català	2,1%	2,5%	0,9%	1,2%
	Català i una altra llengua igual	6,3%	2,8%	1,6%	1,7%
	Castellà	89,3%	16,2%	95,6%	13,8%
	Altres llengües i altres combinacions	2,3%	78,5%	1,9%	83,3%
Llengua habitual	Català	7,5%	8,7%	1,5%	3,1%
	Català i una altra llengua igual	6,9%	5,1%	3,9%	4,5%
	Castellà	81,6%	31,2%	92,8%	30,5%
	Altres llengües i altres combinacions	4,0%	55,0%	1,8%	62,0%

Síntesi

Arribem al final del recorregut i ja estem en disposició d'apuntar, a grans trets, quina és la realitat lingüística de les persones nascudes a l'estranger residents a Catalunya l'any 2018. Les dades que hem anat desgranant indiquen que, quan una persona ens diu que ha nascut a l'estranger:

1. **Tenim un 50% de probabilitats d'encertar-la si diem que té o bé el castellà o bé una llengua diferent de català i castellà com a llengua inicial.** En efecte, prop de la meitat del total tenen origen castellanoparlant, i la meitat restant tenen altres llengües i combinacions com a llengües inicials. Entre aquests últims, el més probable és que siguin parlants de l'àrab, del romanès, el francès i l'amazic.
2. **Podem suposar, amb un marge força ampli de seguretat, que entén el català, i en menor mesura que el sap llegir. Hi ha, a més, un 50% de probabilitats que si ens hi adrecem en català hi puguem continuar la conversa.** Si va arribar a Catalunya abans del 2000, aquesta probabilitat serà més alta, i en canvi serà més baixa si fa poc temps que hi ha arribat.
3. **Si té com a primera llengua el castellà, és molt possible que s'hi continuï identificant i que el continuï fent servir de manera habitual,** especialment si fa poc temps que viu a Catalunya.
4. **Si té una llengua inicial diferent del català o el castellà és més probable que continuï identificant-s'hi que no pas que la faci servir de manera habitual.** Com més anys faci que viu a Catalunya,

més probable serà que hagi passat a identificar-se i sobretot a fer ús habitual del castellà i, de manera força menys freqüent, del català.

En altres paraules, i entroncant amb el que havíem vist en el [número 12](#) respecte les persones nascudes a la resta de l'Estat, les dades indiquen que **les polítiques lingüístiques vigents al país afavoreixen un desenvolupament bastant generalitzat de les competències receptives en català** —entendre i saber llegir— **però no afavoreixen en la mateixa mesura les competències productives i, encara menys, la identificació i l'ús habitual de la llengua.** Aquests resultats són coherents amb unes polítiques que s'han centrat a universalitzar el coneixement del català a través del sistema educatiu i a promoure'n l'ús públic en àmbits com l'administració i els mitjans de comunicació públics, però sense establir incentius gaire potents per promoure l'ús actiu de la llengua. En aquest sentit, es pot sostenir que el *model català d'integració lingüística* no elimina les desigualtats sociolingüístiques en el cas de les primeres generacions d'immigrants, que s'incorporen a la vida del país a partir de l'ús del castellà.

Les dades mostren que, tot i la complexitat i la variabilitat dels fluxos immigratoris, **les persones nascudes a l'estranger tendeixen a assolir uns nivells força elevats de domini del castellà, i que és cap a aquesta llengua cap on s'orienten majoritàriament en termes de llengua habitual i d'identificació.** Aquesta tendència no sembla haver-se afeblit, ans al contrari, sembla haver

creixut en les darreres dècades. Si comparem el comportament dels nats fora de l'Estat arribats abans del 2000 i els arribats després d'aquesta data es constata que l'atracció cap al castellà es manté mentre que l'atracció cap al català, que ja era sensiblement inferior, minva

substancialment. Si aquest afebliment de la capacitat d'atracció del català és un fenomen conjuntural, lligat a la durada de l'estada, o més aviat estructural, derivat dels mateixos canvis en l'estructura sociolingüística de Catalunya, és un tema cabdal que no pot resoldre's en aquest apunt.

Com citar aquest apunt

FLORS-MAS, Avel·lí; VILA, F. Xavier (2019). «Si em dius d'on vens, et podré dir com parles? (III)». *Apunts de sociolingüística i política lingüística*, 13, 1-10. <https://cuscub.files.wordpress.com/2020/01/apunts-cusc-num-13-2019-llengua-lloc-naixement-3.pdf>

Editor

Avel·lí Flors-Mas

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Contacte

CUSC-Centre de Recerca en Sociolingüística i Comunicació, Universitat de Barcelona

Adreça: Gran Via de les Corts Catalanes, 585. 08007 Barcelona

Telèfon: +34 93 403 7065

Adreça-e: cusc@ub.edu

Web: <http://www.ub.edu/cusc>

Twitter: @CuscUB

Facebook: @cuscub